

Povem Ti, da se ne možim iz hrepenja po svetem zakonskem stanu, ampak samo zato, da Martinka obdržim na pravem potu in ga naredim srečnega. Ne zameri mi, ker pišem tako slabo. Veš, pri nas človek nima vsak dan peresa v roki. Pišem pa tudi, kar mi pride na jezik, ker nimam časa preišljevati. Kmalu odpiši, in če ne zaupaš pošti, poišči Klančarjevega Tončka, ki pride drugi teden v Ljubljano. S tem sklenem svoje slabo pisanje in Ti pišem, da Te vsi prav lepo in prisrčno pozdravljajo, najbolj pa jaz

Tvoja sestra Micika.

V Strugah, v sredo, l. 188 . .

To pismo je prebrala glasno in ker je bilo všeč očetu in materi, oddala je je župnikovemu hlapcu, ki je hodil v Ribnico na pošto. In čez teden dnij je dobila Poličarjeva Micika pismo od brata. Tega pisma ne priobčim, ker razodeva, da je pisatelj pisal in čital mnogo pisem. Pisal pa ji je, naj se zaradi njega nikar ne cdreka sreči, ki jo čaka; naj se le moži, zakaj Martinek je dober mladenič. Na koncu je pristavil, da bi rad prišel na svatbo, toda ne more; obljubil je pomagati, kadar bode kaj imel. «Kar se pa tiče kuharice», pisal je nadalje, «zadovoljen sem tudi z Reziko, ko bi je potreboval kdaj.» — Ko je Micika brala bratovo pismo, prihajale so ji solze v oči in

ravno tako tudi materi. — «Oh, kako je moj brat dober!» vzdihne na koncu Micika. «Gotovo mu je bilo hudo, ker sem se mu odpovedala, pa čisto nič ne razodeva nobene nevolje. Oj, kako je dober!»

«Res je dober naš Janezek», pritrđi mati. «Naredil se je najbrž po meni.»

Poličar se nasmeje hudomušno, zakaj vedel je, da se žena rada pohvali.

«Kdaj pa pride snubit?» vpraša oče. «Meni še ni nič omenil.»

Miciki se je izpolnjevala srčna želja.

«Gotovo pride kmalu, ko bode zvedel, da ste vi zadovoljni.»

In précej, ko mu je sporočila v Tisovec, prišel je Martinek s stricem snubit. Dolgo se niso pregovarjali za doto, ker

je bil ženin jako voljan, zakaj vedel je, da kolikor dá premalo oče, pri-makne gospod, kadar pride kam na službo.

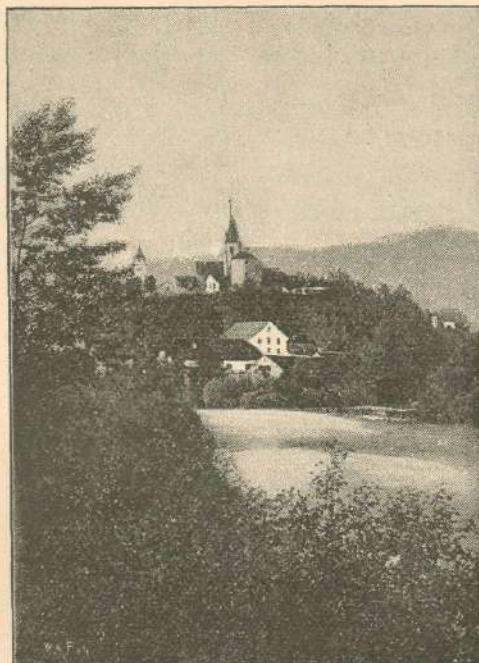
Tako je postala Poličarjeva Micika nevesta. Predzadnji predpustni ponedeljek je bila vesela svatba.

Ljudje so govorili mnogo o tej svatbi. Kako bi tudi ne? Vsi so vedeli prej, da hoče biti Micika bratova kuharica, na! naposled se pa zaobrne in se omoži. Ljudje

so bili zaradi tega zelo nevoljni in so godrnjali:

«Nikomur se ne smé več verjeti.»

Dobro je, da ne morejo ljudje z jezikom ubijati.



Kranj s Savo z južne strani. (Fotogr. dr. Fr. L.)